

ԿՐՕՆԱԿԱՆ

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԼՈՒԹԸ

«Եկե՛ք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորած-
ններ, եւ ես ձեզ պիտի համզեցնեմ: Իմ լուծս ձեր
վրայ առէ՛ք, եւ ինձմէ՛ սորվեցէ՛ք՝ որ եեզ իմ ա-
ստով խոնարհ, եւ ձեր ամենքուն համգտութիւն
պիտի գտնէ՛ք, վստօղի իմ լուծս քաղցր է, եւ իմ
բնա՝ քեքեւ: (Մատթ. ԺԱ. 28-30):

Մատթէոս Առաքեալի արձանագրած Յիս-
տուսի յիշեալ խտաբերուն քննարկումը երեւ-
ւան կը քերէ անոր ունեցած խոր ճանաչո-
ղութիւնը մարդկային հոգեբանութեան եւ
դիտակցութեան:

Քրիստոսի հրաւերը եզակի կոչ մըն է
համայն մարդկութեան, որու նմանին կա-
րելի չէ հանդիպիլ ո՛չ սուրբերու, ո՛չ իմաս-
տասէրներու եւ ո՛չ ալ գիտնականներու
գործերուն մէջ: Աստուածորդին միայն
կարող էր ուղղել այսպիսի հրաւեր մը:

Եիսուս կոչ կ'ընէ բոլոր անոնց՝ որոնք
ծարաւի են ճշմարտութեան, որոնք զԱստ-
ուած կը փնտռեն: Մարդկային միտքը վաղ
ժամանակաշրջանէն, փնտռած է զԱստուած:
Յորի գրքին մէջ Զօֆար հարց կու տայ.
«Փնտռելով կարելո՞ք է Աստուած գտնել»: Ծառերու
համար դժուար է Աստուած գըտ-
նել, իսկ անոնք որոնք դառած են Աստուած,
կը դժուարին զԱյն նկարագրել: Ահաւասիկ,
Քրիստոս հրաւեր կ'ուղղէր Աստուծոյ ճա-
նաչողութեան ծարաւի հոգիներուն, որոնց
անձերը յոգնած էին զԱնիկա փնտռելէն:

Մենք Աստուած կը գտնենք երբ մեր ու-
շագրութիւնը կեդրոնացնենք Յիսուս Քրիս-
տոսի վրայ. քանի որ Յիսուս կ'ըսէր. «Ան
որ դիս տեսա՛ւ՝ Հայրը տեսաւ: Աստուած
եւ Քրիստոս մի են. անոնք ունին նոյն բը-
նութիւնը եւ անձնաւորութիւնը: Հետեւա-
բար երբ ուսումնասիրենք Յիսուսի կեանքն
ու վարդապետութիւնը, հասու կը դառ-

նանք Աստուծոյ էութեան:

Աստուածորդին յոգնած ու բեռնաւոր-
ուած մարդկութիւնը իրեն հրաւերելէ յե-
տոյ, կը խոստանայ նաեւ հանգչեցնել ա-
նոնց խռոված հոգիներն ու տառապած
սրտերը: Անիկա իրագործելու համար պար-
տաւոր ենք սակայն մեր ուսերուն առնել
Քրիստոսի լուծը:

Իւրաքանչիւր կրօնքի հիմնադիր որոշ
պարտաւորութիւններ սահմանած է իր հե-
տեւորդներուն վրայ: Անոնք պարտաւոր են
հետեւել իրենց վարդապետին դրած կանոն-
ներուն՝ որպէսզի կարենան վայելել այդ
վարդապետութեան խոստացած բարիքները:
Հրէական կրօնքին լուծը՝ օրէնքն էր:
Հրեայի մը համար կրօնքը համապատաս-
խան էր ծանր բեռի մը. ան հաղել կրնար
իր ուսերուն վրայ շաղկել դայն: Հրեայ ժո-
ղովուրդը իր ամէն մէկ քայլափոխին կաշ-
կանդուած կը մնար օրէնքի պահանջներով:
Հասարակ մարդիկ, իրենց վիճակէն յուսա-
հատ, կը փնտռէին Աստուած մը որ Մով-
սիսական օրէնքներէն թեթեւ լուծ ունենար:
Քրիստոս այս տեսակի մտախնթիւն ունե-
ցող մարդոց կը խոստանար իր լուծը՝ որ
բաղցր էր ու թեթեւ:

Իարբնական օրէնքներուն անկարելիով,
Եիսուս կ'ըսէր. «Մանր եւ տանելու դժուար
բեռներ կը կապեն ու կը դնեն մարդոց ու-
սերուն վրայ եւ իրենց մատով չեն ուղեր
գանոնք շարժել: Քրիստոս իր մեծ հրաւե-

բով շարժեց Հրէական կրօնքի հիմը և մարդկութիւնը ձերբազատեց օրէնքի նեղ կաշկանդումներէն:

Աւանդութիւնը կ'ըսէ թէ հիւսն Յիսուս ամենալաւ լուծ շինողն էր ամբողջ Գալիլիոյ մէջ: Գիւղացիներ հետու վայրերէ կուգային Յիսուսի մօտ, անոր շինել տալու համար իրենց եղներու լուծերը: Անկասկած որ վարդապետը իր լուծին պատկերը վեր առած է Նազարէթի իր խանութէն:

Քրիստոսի լուծը մարդկային բնութեան յորմարող բնութիւնն է: Ան մեզի չի մատնէր անբնական դոյալիճակներու: Քրիստոնէական լուծը դառնութիւն չէ մեր կեանքին, բողոքականացի՝ ան բնութեան լարմարող լուծ մըն է: Քրիստոսի լուծը սիրոյ և հաւատքի լուծն է: Ան մեր վրայ դրուած է իրրեւ արտայայտութիւն աստուածային սիրոյ:

Քրիստոսի լուծը երգի կը վերածուի երբ մենք իրարու կապուինք և զիրար սիրենք աստուածային սիրոյ: Ան որպէս օրէնք չի ներկայանար մեզի, այլ իրրեւ կեանքի չորհորհրդ: Քրիստոսի լուծը հաւատքի ու սիրոյ կեանքն է, որ խաղաղութիւն կու տայ մեր հոգիներուն:

Այս այն խաղաղութիւնն է զոր Տանգէ որոնած էր: Կը պատմուի թէ օր մը հանճարեղ բանաստեղծը և մեն միտելը վանքի մը դուռը կը բախէ: Ճգնաւոր վանական մը դուռը բանալով հարց կու տայ. «Ժո՛ն, կ'ուզես»: «Նաղաղութիւն» բառը կ'ըլլայ Տան-

գլի միակ պատասխանը: Մենք պէտք չունինք վանքերու մէջ փնտռելու խաղաղութիւնը, որովհետեւ Քրիստոս այդ վանքերը մեր ներսիցին փոխադրած է. այլ խօսքով, մենք խաղաղութիւն կ'ունենանք երբ Քրիստոսի ներկայութիւնը ունենանք մեր անձերուն մէջ:

Հեղիաթի մը համաձայն, նախապէս թոշունները առանց թելի էին. երբ Աստուած դանդաղ թելերով օժտեց, ըմբոստութիւն յառաջ եկաւ, քանի որ նոր թելերը ծանր ընդ թուեցան անոնց. բայց երբ թոշունները ընդունեցին այդ բոլոր, անոնք թոշնելով երկինք բարձրացան:

Քրիստոնէական կրօնքը զոր մենք կը դաժանինք, որով պարտաւորութիւններ կը դնէ մեր վրայ: Մենք ստիպուած ենք գործադրել Յիսուսի վարդապետութեան սկիզբունքները, եթէ երբեք կ'ուզենք անոր բարեգործութիւնը ապագային վայելի: Եթէ Քրիստոսի լուծը դարձնենք մերինը և հետեւինք անոր կեանքի օրինակին, վստահ եղէք որ մտնանալից կ'ըլլանք Քրիստոսի Յարուսթեան:

Քրիստոսի լուծը մեզմէ կը պահանջէ խոնարհ սիրտ և հեղ հոգի: Ան կ'ամբար պնդէ մեր նկարագիրը ու կ'ամբողջացնէ մեր անհատականութիւնը: Աստուածային սիրով յեցուած, մեր անձը կը պայծառ կերպուի և մենք կը դառնանք գործօն անգամները Հայաստանեայց եկեղեցւոյ, ի փոստ Ամենասուրբ Երբորդութեան:

ԲԱՆԳԻՆՆ ՎՐԴ. ԹՕՓՃԵԱՆՆ